

KÜRESELLEŞME KISKACINDA TÜRK TARIMI: SONUÇLARI

**Bir ülkenin en son feda edeceği sınıfı çiftçisi,
en sonrada edeceği sektörü ise tarımdır**

1960'lı yıllarda başlayan ve adına '**Green Revolution**' yani '**Yeşil Devrim**' denilen ABD projesi, dış borcu olan Asyalı, Afrikalı ve Güney Amerikalı ülkeler başta olmak üzere dönemin demirperde dışında kalan bütün borçlu ülkelere Dünya Bankası aracılığı ile dayatıldı. Borçlu ülkeler, '**Bu kimyasal devrim sayesinde tarım üretiminiz bereketli olur, böylece borcunuzu çok daha kısa zamanda ödeyebilirsiniz**' baskısıyla kendi topraklarını yavaş yavaş zehirlemeye zorlanırken, dünya geneline de şu mesaj empoze ediliyordu: "**Bütün çabalarımız, gittikçe nüfusu artan dünyanın aç kalmaması içindir.**"

Ürün artışının olduğu gerçekten doğrudu. Ancak zamanla bu artış, azaldı ve rekolteyi arttırmak için daha da fazla kimyasallar kullanılmak zorunda kalındı. ABD'nin dünya tarımına sunduğu bu sözde "**bolluk**", ürün artsın diye kullanılan hibrit tohumlar, toprağı zamanla öldüren sentetik kimyasal gübreler ve bitki hastalıklarına karşı kullanılan "**farklı zehirler**" yani diğer adıyla zirai ilaçlardan başka bir şey değildi.

Rockefeller ve Ford gibi vakıfların önderliğinde Amerikalı bilim adamı Dr. Norman Borlaug (1914-2009) tarafından geliştirilen hibrit yani '**ıslah edilmiş buğday ve mısır tohumları**', öncelikle Meksika'da ki enstitüde üretildi ve normal buğday ırkına göre üretim artışı 3 kat fazla oldu. Tabii ki burada, kullanılan kimyasal gübre ve zirai ilaçların da etkisi yüksekti. **Yeşil Devrimi'nin babası sayılan Dr. Borlaug'un buğday tohumları, öncelikle Pakistan ve Hindistan tarafından ithal edildi. Cüce buğdaylar, Hindistan ve Pakistan'da üretim rekoru kırarken, Batı Pakistan'da ekilen hibritli pirinçlerde de rekolte çok yüksek oldu.** Bu iki ülkenin ardından hibritli tohumlar, kimyasal gübreler ve zirai ilaçlar, Türkiye tarafından ithal edildi. ABD kaynaklı bu kimyasal hamle, tüm hızıyla bütün dünyaya yayılırken, büyük tekeller haline gelen kimya-ilaç firmaları da, dünya tarımının kaderini artık kendileri çizmeye başladılar.

Yıllar ilerledikçe kimyasal gübreler, verimli toprakları verimsiz hale getirdi. Her biri bir zehir olan zirai ilaçlar, tek bir zararlıdan kurtulmak için sıkılıp, çevredeki zararlı-yararlı tüm canlı organizmaların ölmesine neden oldu. Yapılan sulamalarla da bu zehirler her yere bulaşıp, ekolojik dengeleri bozdu. Günümüzde, ekolojik tarım yapmak isteyenler, kimyasal madde bulaşmamış toprak bulmak için dağ tepe dolaşırken, dünyaya '**geçici bir ürün artışı**' yaşatıp, sonra da bu çevre felaketine neden olan Dr. Norman Ernest Borlaug, 1970 yılında Nobel Barış Ödülü ile taçlandırıldı. 2006 yılında dünyada milyarlarca kişiyi açlıktan kurtaran adam olarak ilan edilip ABD'nin en önemli sivil nişanı sayılan Kongre Altın Madalyası, (Congressional Gold Medal) Yeşil Devrim'in babası kabul edilen Dr. Norman Borlaug'a verildi. Törende Iowa Kongre Üyesi Tom Latham, Dr Borlaug'a "**gerçek bir Amerikan kahramanı !**" derken, ABD Başkanı George W. Bush da ona '**dünyayı doyuran adam**' diyerek hitap etti.

Artık küresel güçlerin yönlendirdiği ve daha çok kar yapmak için her şeyi mubah saydıkları ve bize de avunmamız için çeşitli yollarla sundukları hayal dünyasından uyanmanın vakti geldi ve de geçiyor. Dünyayı ve bizi yönlendiren güçlerin temelde nasıl çalıştıklarını bizi nasıl yönlendirdiklerini bilmemizin gerekliliği yanında, yakında çıkacak savaşların ve sosyal patlamaların su kaynakları ve gıda kıtlığından kaynaklanacağı bunlara artı olarak üretim ve dağıtım tekeli ele geçirmek nedeniyle tehlikeli, acımasız mücadelelerin olacağını da iyi bilmek gerekiyor. Bunun için bugüne kadar oldukça ihmal ettiğimiz tarımımıza çok önem vererek, tike çıkarlarını gözetip koruyan, gelecek nesilleri güvence altına almayı amaç edinen milli tarım politikaları geliştirmemiz gerekiyor.

Olayı özetlersek;

1- Gelişmiş ülkeler az sayıda çiftçilerine Türkiye'nin tarıma verdiği teşviğin 20-30 katı fazla oranda teşvik veriyorlar. Böylece gelişmekte olan ülkelerin tarımlarını baltalıyor, dünya tarımsal ürününde haksız rekabete sebep oluyorlar. Sizin bütçeniz buna müsaade etmediği için gelişmiş ülkelerdeki aynı politikaları uygulayarak onlarla yarışın kendi kendinizi yok etmek demektir.

2- Gelişmiş ülkelerin Ar-Ge çalışmalarına ayırdığı bütçeler sizinrime verdiğiniz bütün teşviğin

toplamından daha fazla olmaktadır, tmm sonucu olarak siz modern teknoloji, modern tarımsal verim arttırma metotları geliştiremediğinizden bu gelişmiş teknolojileri ülkeni döviz vererek transfer etmek zorunda kalıyor ayrıca dışarı karşı daha bağımlı oluyorsunuz. Tarım alanındaki her yeni buluşu da çok faydalı bir gelişme olarak görmemek lazımdır. Bunun en güzel örneği GDO' tohumlar ve ürünlerdir. Bu ürünler hem insan sağlığı hem çevre he biyoçeşitlilik için çok tehlikelidirler. Uzun vadede ürünün verimini artırmadığı ortaya konulmuştur.

3-Kırsal kalkınmanın ana eksenini toprak ve su kaynaklarının korunması, fiziki çevrenin risk faktörü olan afetlere karşı mücadeledir. Tarımın birincil girdisi sudur. Dünyada ki toplam suyun % 70 kadarını tarım sektörü tüketmektedir. Su olmaksızın tarım düşünülemez ama su yönetimi tarlada ürün yetiştirmek veya bir inşaat meselesi değildir. Maalesef tarım sektöründe çok yönlü gelişim, analitik düşünce ve planlama yaklaşımı gelişmediğinden bugün Konya Ovası kurumuş, sulak alanlar yok olmuş, yeraltı suyu etkileşim çalışmaları yapılmadan bataklık alanlar derin drenajlarla kurutulmuş, suyun hidrolik yönü değiştirilmiştir. Hidrojeolojik araştırmalardan yoksun bir şekilde hayata geçirilen projeler, Ankara-Mogan gölünde olduğu gibi, gölleri besleyen mikrohavzalar üzerinde tarımsal amaçlı göletler inşa edilmesi sonucu, göller ciddi risklerle karşı karşıya kalmaktadır. Suyu bulan, onun bulunma koşullarını belirleyen, rezervini, kalitesini, geleceğe yönelik işletim kapasitesini ve çevresel kirliliğe karşı korunma şartlarını belirleyen meslek grubu jeoloji mühendisleridir. Ayrıca su depolama ve taşıma sistemlerinin koşullarını belirleyen depolanabilir su miktarı zemin ve stabilite sorunları ile ilgilenerek çözümler üreten, buna bağlı proje geliştirenlerde jeoloji mühendisleridir. Bu meslek grubundan tarım alanında yeteri gibi faydalanılmamıştır. Türkiye'de tarımsal politikalar politize olmuş bürokratlar, uzmanlar ve politikacıların eliyle geniş bir katılım olmadan dış güçlerin yönlendirmesi ile şekillenmektedir. Bugüne kadar bu konuda jeoloji mühendislerinin bile bilgilerinden yeterli derecede faydalanma gibi bir eğilim gelişmemiştir. Bugün jeoloji mühendisliği, diğer mühendislik disiplinleri ile kentsel ve kırsal yerleşimlerin daha sağlıklı, güvenli ve çevreye duyarlı bir yaşam alanı haline gelmesi için madencilikten enerji sektörüne, ulaşım ve yerleşim politikalarının oluşturulmasından içme ve yeraltı sularına; büyük mühendislik projelerinden, doğal çevre ve çevrenin korunmasına, küresel ısınmaya, insan sağlığı ve güvenliği konuları gibi geniş bir uygulama alanı içinde hizmet üretmektedir. Bu gerçekliğe rağmen ülkemizde jeoloji bilimi ve jeoloji mühendisliği hak ettiği yeri ne yazık ki alamamıştır. Elimizdeki bilgi birikimleri ve yetişmiş insan kaynaklarımızdan faydalanmayıp, devamlı dış güçlerin yönlendirmesine teslim olmamız en büyük hatadır.

4-Maalesef, Türkiye'nin tarımsal ovaları tek tek elden çıkmaktadır. Türkiye'nin tarımsal ovaları tarımsal sit alanı olarak ilan edilmelidir. Arkeolojik, tarihsel, kültürel mirasımızı korumak için sit alanı var da ekilebilir topraklarımızı koruyan tarımsal sit alanı neden olmasın.

5- Yüzyıllardır bu toprakları eken halkı besleyen buna karşılık son 10 yıldır iliğine kadar sömürtülen çiftçi biraz şikâyetini dile getirdiğinde ise bu çiftçiye hiç de anlayışlı yaklaşılmıyor. Acımasız kapitalist sistemin mağduru olan çiftçinin para parayı çeker parası olmayan çeker gider kısır döngüsü içinde resmen harcanmasına göz yumuluyor. Bunun bedelinin bütün olarak ülkenin ve halkın çok acı ödeyeceği görülmüyor ve hesap edilemiyor. İşte Türk tarımının yok edilme süreci bu kısır döngü içinde oluşuyor.

6- Türk tarımına liberalleşme getiriyoruz, serbest pazar ekonomisi uyguluyoruz, dünya ile entegre oluyoruz diye imza attığı uluslararası anlaşmalarla çiftçinin elinin kolunun bağlanması, doğanın patentlenmesini kayıtsız şartsız kabul edilmesi sonucu tohum gibi en temel tarımsal girdide dışarı bağımlı kalınması, kanunların küresel güçlerin tarımsal ürünlerinin kolayca ülkemize girmesine müsaade edecek şekilde değiştirilmesi, tarımda korumacılığı azaltması ya da yetersiz şekilde desteklemesi, ülke çıkarına uygun olmayacak şekilde özelleştirme yapılması sonucu iç pazarda kontrolü kaybettiği gibi tamamen dışa bağımlı bir hale gelerek Türk tarımını elimizle yok etme ortamını hazırlamaktayız.

7- Tabii problemler kabaca bunlardan ibaret değil. Tarım Bakanlığı'ndan başlayarak Türk tarımının yol haritasını çizecek, olumlu politikalar uygulayacak kurumlar da var olan çok başlılık, koordinasyonsuzluk, vizyonsuzluk giderilmediği sürece bu şartlar içinde yapılacak çalışmalar verimli olamayacaktır.

8-Tarımla ilgili çıkarılmış yasaları ülke menfaatine uygun şekilde tekrar düzenlemek

gerekmektedir.

9-Türkiye'nin ülke egemenliğini, bağımsızlığını elinden alan, Uluslararası Tahkim gibi birçok uluslararası anlaşmalardan bir an evvel çıkmak gerekmektedir.

İşte birkaç örnekte görüldüğü gibi ülkenin tarımsal, sosyal, ekonomik gerçekleri göz önüne alınmadan dış zorlamalarla Batı'da böyle yapıldığını örnek göstererek ve büyük reformlar getiriyoruz diyerek ülkede uygulamaya konulan tarım politikaları yalnızca göz boyamadan, zaman kaybindan ibaret olup, Türk tarımı için büyük bir yıkıma sebep olmaktadır.

Bütün bu anlattıklarımızdan çıkan sonucun özeti şudur:

Ülkeyi yönetmekle sorumlu idare ve Türk tarımını yönlendiren Tarım Bakanlığı'nın ülkeyi; tarıma, Türk çiftçisine, hayvancılığa, gıda güvencesi ve güvenliğine hizmet etmekten ziyade küresel sermayeye hizmet etmeyi ve pazar açmayı kolaylaştıran bir yapıya kavuşturmaya, buna uygun kararnameler ve kanunlar çıkarmaya çalıştığı çok açıktır. Bu durum ülkenin bağımsızlığına, milli egemenliğe, ülkenin bugününe ve geleceğine ipotek koymaktadır. Esas halledilmesi gereken problemde buradadır.

Bu problemin arkasında teslimiyetçi, bağımlı olma zihniyeti, vizyonsuzluk, ülkeyi ileri götürecek tarımsal politikalar geliştirmekten aciz ilkeli ve dik duramama sorunu vardır. Çağını iyi değerlendirememek, iyi analiz edememek, gerekli bilgi birikimine sahip olmamak, yeterli şekilde araştırma ve geliştirmeye kaynak ayırmamak sorunlardan birkaçıdır. Toprak insan merkezli olmayan ekosistemi korumayan tamamen kar yapmaya yönelik bir yöntemle sömürgeci bir yaklaşımla kullanılmaya başlandı. Bu sömürgeci anlayış, küreselleşme, globalleşme ile global bir biyoemperyalist sömürüye dönüştü.

Anayasanın başlangıcında ifade edilen millet iradesinin mutlak üstünlüğü, milli egemenlik ilkeleri bu tarımsal politikalarla resmen ihlal ediliyor. Yine Anayasa'nın 5. maddesinde yazılı Türk milletinin bağımsızlığı ilkesi de bu durumda geçerliliğini yitiriyor. Doğayı tahrip ederek, doğayı değiştirmeye çalışarak aslında kendimizi olumsuz şekilde değiştiriyoruz. Bu şekilde tarımsal gelişmeyi sağlamak uzun vadede kendini aldatmaktır. Bu yeşil devrim değil, insanlık için yeşil trajedidir.

Son söz:

İnsan doğayla ayrılamaz bir bütündür Doğayı kendimizi korumaya çalıştığımız gibi koruyup onun dilini ve bize verdiği nimetlerin kıymetini anlamamız ve takdir etmemiz gerekmektedir. İnsanoğlu bugün bu gerçeği uzun zamandır ihmal etmenin bedelini ödüyor. (sh: 401-405)

Kaynak:

İsmail TOKALAK, Küreselleşme Kısacasında Türk Tarımı [Kitap]. - İstanbul : Gülerboy, 2010.